



Δημήτρης Πουλής

Ο **Δημήτρης Πουλής** γεννήθηκε στην *Παλιά Ποταμιά της Χίου* το 1925. Ένα χωριό φημισμένο για τους αναρίθμητους μουσικούς του. Γόνος οικογένειας με πλούσια μουσική παράδοση χαμένη στα βάθη των αιώνων. Ο προπάππος του, ο γέρο *Βασίλης Ελευθερίου*, έπαιζε γκάιντα. Από τα παιδιά του, ο *Χαράλαμπος* έπαιζε λαούτο, ο *Νικόλας* βιολί και ο *Σταμάτης* λαούτο. Ο πατέρας του μπάρμπα *Δημήτρης*, ο *Μαρκέλλος Πουλής*, έπαιζε μαντολίνο, σαντούρι και κλαρίνο. Ο αδελφός του *Παναγιώτης* έπαιζε κλαρίνο. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να ξεφύγει αυτός από την παράδοση; Ο ίδιος έπαιζε ούτι!!!

Ξεκίνησε την καριέρα του ως μουσικός σε ηλικία δεκαέξι ετών. Δάσκαλος του ήταν ο *Παναγής* από το χωριό Σπαρτούντα. Εργάστηκε σαν ζευγάρι με τον μεγαλύτερο αδελφό του *Παναγιώτη* και τους *Γιώργη Ι. Πούπαλο*, βιολί, και *Γιώργη Ν. Καρυάμη* (Καλέκα), λαούτο. Οι μουσικοί της Ποταμιάς ζούσαν από τους κόπους τους με τα χωράφια και τα ζώα τους. Ξαν μουσικοί, έπαιζαν ευκαιριακά σε γάμους, πανηγύρια και διασκεδάσεις και την Πρωτοχρονιά κατέβαιναν στη Χώρα για να πουν τα Κάλαντα.

Αφού είχε υπηρετήσει για τρία χρόνια τη στρατιωτική του θητεία (εμπόλεμη), οι άσχημες οικονομικές συνθήκες της εποχής τον ανάγκασαν στα είκοσι οκτώ του χρόνια να αφήσει οριστικά το χωριό του και να έλθει στην Αθήνα για καλύτερη ζωή. Σε ένα πανηγύρι των Αφροδισιανών γνώρισε τους εξαιρετικούς μουσικούς **Νίκο** και **Γιασεμλή Σαραγούδα**. Αργότερα γνωρίστηκε με τον **Στάθη Κουκουλάρη**, δεξιότέχνη στο βιολί. Από τότε έπαιζε περιστασιακά μαζί τους σε χορούς συλλόγων, σε πανηγύρια και σε γάμους. Κερπός της συνεργασίας τους δύο κασέτες από την εταιρεία SYMBAN SOUND, όπου συμμετείχαν επίσης ο εκπληκτικός **Μανώλης Φωτεινός** (Αμαδιανός) στο κλαρίνο, από τις Αμάδες της Χίου, αλλά και ένας εξαιρετικός Τούρκος μουσικός, στο τουμπερλέκι.

Εμφανίστηκε αρκετές φορές σε διάφορες μουσικές εκπομπές της ελληνικής τηλεόρασης, είτε με το Μουσικό Σχολείο του **Αριστείδη Μόσχου** σε τραγούδια της Χίου, είτε σε εκπομπές της EPT1 του *Γ. Μυλωνά* με μικρασιάτικα τραγούδια. Επίσης έλαβε μέρος σε συναυλίες που διοργάνωνε ο παπάλμπρος, εφημέριος της ενορίας του Αγίου Αθανασίου Πολυδρόσου.

Τα πρώτα χρόνια του ξεριζωμού από τις πατρογονικές εστίες τα τραγούδια του τόπου και της γενέθλιας γης είχαν απήχηση. Με το πέρασμα των χρόνων και των γενεών έπαψαν να προκαλούν το ενδιαφέρον των νέων... Το παραδοσιακό τραγούδι έσβηνε! Οι παλιοί οργανοπαίχτες δεν έπαιρναν χρήματα, αλλά περίμεναν τα «τυχερά» τους τα «κολλήματα», δηλαδή τη «χαρτούρα».

Τυχερός ήταν ο τραγουδιστής ο οποίος είχε την ικανότητα να αυτοσχεδιάζει και να σκαρώνει «παινέματα» στον κατά περίπτωση τυχερό. Αυτός με τη σειρά του και ανάλογα με το χουβαρνταλικό του αντάμειβε τον τραγουδιστή. Κατά δήλωσή του, «Δεν υπάρχει πιο σκάρτο επάγγελμα από το σινάφι των μουσικών. Ποτέ δεν πιάνονται φίλοι. Αν δουν ότι ξεχωρίζεις και θα γίνεις καλύτερος από αυτούς, σε σαμποτάρουν, για να μην ακουστεί το όνομά σου». Ένας από τους ωραιότερους αμανέδες τους οποίους τραγούδησε και ίσως με ιδιαίτερο μεράκι, γιατί πιθανόν έκρυβε κάποιο ανομολόγητο παράπονό του, ήταν το:

«Θέλω να πάρω ένα χαρτί,
μια μέρα να καθίσω,
πάλι ν' αρχίσω απ' την αρχή,
τα λάθη μου να σβήσω».

Πηγή πληροφοριών:

["Χιώτικη Παρέμβαση" Μιχάλη Γ. Καριάμη](#)